

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

RUȘINEA DE A FI ORTODOXO-COMUNIST

La apariția Lagărului comunist, s-a reușit performanța aplicării doctrinei occidentale marxist-leniniste atât ca „dictatură de dezvoltare” a țărilor ortodoxe, cât și ca ideologie anti-occidentală. Din 1989, după demontarea Cortinei de Fier, indispensabilă Lagărului, se continuă aceeași politică, dar cu sens schimbat. Reclarea peste noapte a activului de partid și de stat în activități ai dreptului omului, democrației și economiei de piață are loc simultan cu reactivarea vechilor prejudecăți ortodoxe. Pentru comunisti, religia era intolerabilă - „opium pentru popor” (Karl Marx) -, dar numai cea Unită cu Roma a fost interzisă. Ortodoxismul a confiscat 2000 biserici, le-a reorientat spre Moscova și acum refuza să le restituie,

pentru că toți creștinii au fost prizonieri și acum toți sunt anticomuniști. Până în 1989, românii trăiau în sobornicia și duhul izolării, apărați de influențe apusene de Armata Roșie. Religia era incompatibilă cu ideologia ateismului, dar ierarhia de stat și de partid, marxism-leninismul, ca și fascinația comunismului - o „teologie inversă” (Theodor Adorno) și un sistem superior tuturor (!) -, erau reflexe, copii fidele ale ierarhiei și ardorii pravoslavnice. De aceea, după '89, reabilitarea credinței, Ion Iliescu sărutând moastele Sfintei Paraschiva la TV, botezul lui Vladimir Putin, sunt fvestii, ca și încredea maselor largi populare în ortodoxo-(neo)comunism și KGB. E de înțeles că românii le e rușine ca i-au ovaționat 25 de ani pe Nicolae și Elena

INVITATUL LUNII SEPTEMBRIE -

Istoricul
George Dumitrescu

Ceaușescu, care i-au finit în întuneric, la propriu și la figurat și izolat de lume, că PCR subit s-a metamorfozat în FSN, PDSR, PSD, PD. Nici simulacrul revoluționar cu actori și regizori profesioniști organizat după înțelegerea ruso-americană, nici cel al uciderii

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania
(continuare în pag. a 2-a)

Coiful credinței strămoșești

Despre smerenia

Smerenia este arta care te trimite la tine, să stai cu tine, smerit în tine. Un

creștin cu viața bună a bătut la ușa Mântuitorului să-i deschidă. Și a fost întrebat: „Cine este acolo?” „Un creștin iubitor al Tau”. „Nu se poate. Nu ești pregătit. Nu-ți deschid!” îngrijorat, foarte îngrijorat, și-a dat seama de ce. Pentru că el traise o viață creștină cum a știut el. Trebuie să fac o paranteză: smerenia s-a cam raționalizat. A trecut într-un fel de obicei speculat, după cum se spune: „E smerit, mândruțelul!” S-a frământat el:

„Care ar putea să fie motivul pentru care nu mi-a deschis?” Și, frământându-se, a intrat într-o smerenie autentică, căci nu e ușor să te frământezi când nu te primește Hristos, mai ales pentru un om care crede și trăiește în Hristos, cu nădejdea vespniciei alături de Hristos. Și s-a dus smerit și a bătut la ușa. „Cine este acolo?”

„Tu ești”, a zis credinciosul. Mântuitorul i-a răspuns: „Dacă tu ești Eu, intră!” Avea aceeași identitate cu El! Cum spune Sfântul Simeon: „Dumnezeu se adună cu dumnezei, după har”.

Arsenie Papacioc

Mănăstirea Sfânta-Maria Techighiol

Bijuterii uitate

Da: Am crescut cu macii...

Da: am crescut cu macii și strugurii pe câmp.

Da: mai păstrez, ca iarba, și-acum, sub pleoape roua.

Da: m-am scaldat în râul cu căncapi la topit.

Da: mi-am jultit genunchii în vișini și-n cireși.

Copilul

Zvârlit-am și coiful și zaua de fier
Și lancea am frânt-o, izbind-o de-un trunchi

Iar murgul, departe, la margini de cer,
Cu spume-n zăbale rămase-n genunchi.

Pătrund în pădurea cu freacăte moi
Și caut copilul cu tălpile goale
Pe crengi legănate, spre cuburii, în foi,
Dând mizerii din cubul de aur ocale.

Și umblu să-l văd pe margini de râu,
Plecăt peste unde cu undiță-n mână.
Și-alerg să-l găsesc cu fluier la brâu
Și turma balană la jehceab de fântână.

*

Copilul-a pierit bătut de osândă!...
Tacut mă strecur, m-ascund în frunzișuri,

Tresar și aștept și tremur la pândă
Să-l prind despiciând, sprintar,
luminșuri.

Și păcla deodată mă prejmuie rea.
Cad stelele stinse de truda vegherii.
În mine s-aprinde lovită o stea
Și murgul nechează la marginea serii.

Zaharia Stancu

(Din vol. *Poeme simple* - Editura de stat pentru literatură și artă, 1957)

MOBILITATEA PREȚULUI PETROLULUI

Satocmai ca în anii șaptezeci, prețul barilului de petrol joacă nenumerate feste. Stabiliți printre-o grilă care include (în proporții niciodată cunoscute) criteriile de factura economică, politică, militară, religioasă (ba, chiar, și meteorologică, dacă ne gândim la scumpirea provocată de efectele uraganului Katrina în zona petroliferă a Golfului Mexic), a cunoscut mai multe prigniri, văzute, la timpul lor, drept psihologice și dorite a fi ultime. Dacă la sfârșitul lui 1998, prețul în cauză se putea scrie folosind doar o cifră (9), după numai doi ani, nu doar că se scria cu două cifre, dar era și de patru ori mai mare. Se ajunsese, în septembrie 2000, la o cotatie de 35 USD pentru același buclucaș baril de petrol (unitate de măsură pentru volum egală cu 158,9 litri în SUA și cu 163,5 litri în M.Britanic). E adevărat, nivelul-record s-a nu mai înregistrat, însă au fost legate de evenimente mai mult decât majore din zona ...decizională "de profil": 82 USD/baril în 1980, un ulterior revoluției din Iran. Pe piața americană, cifra respectivă devenise la începutul lunii august a.c. 67,1 (petrol de referință) iar bursa din Singapore a alisat deja cotatia de 70 USD/baril (țelul Brent-ul - 65,11 USD/baril). Cu toate aceste vicisitudini, galonul de benzină (3,785 l), în SUA, poate fi cumpărat cu cca 2,5 dolari (la noi, același galon, costind aproape cinci dolari, deci dublu). Analizii avizati (din staff-ul Deutsche Bank) dau ca sigură, pentru următorii doi ani, rămânerea prețului petrolului în

jurul valorii de 60 USD/baril. Predicția o apreciem credibilă, dacă ne gândim că, totuși, pe termen lung, cererea și oferta sunt factorii care

Sfârșit de vară la Săvârșin

șiși pun cel mai greu amprenta asupra
drd.ec.Dumitru COSTEA-dr.ec.Ionel BOSTAN
Constanța
(continuare în pag. a 2-a)

CU CE-OM FI SUPĂRAT PE DUMNEZEU?

Șuhoaiete din înalțuri îneca
speranța românilor în mai bine.

mulți șansa să lucreze, să câștige omeneste, să poată trăi decent. Dezbinarea internă și neincetatele dispute politice de la vârf, îi fac pe români să părăsească țara fără remușcări. „Tunurile” date de cei cu stare la „privatizări”, — înșușirea fără drept a pădurilor (și apoi exportul buștenilor), îi fac pe puținii oameni de afaceri români să disperse, mai ales după schimbarea continuă și aberantă a legislației fiscale.

Noua administrație nu îndeplinește așteptările celor mulți, nici la pensii, nici în domeniul sănătății, nici măcar în domeniul combaterii corupției.

Mai mult, surprizele se tin lanț, odată cu coborârea taxelor la 16%, care a provocat o sarabandă de scumpiri și noi taxe. Mare parte din populație e datoare la bănci, datorită acordării iraționale de credite de consum. Inflația

spulberă nădejdea noastră că vom ieși la liman.
Deschiderea granițelor dă celor

drd.ec.Ștefan TARJOC
Timișoara
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XII
Nr. 9 (139)

SEPTEMBRIE
RAPCIUNE

Revistă editată de Uniunea
Scriitorilor Macedo-Români

ADRESA INTERNET
http://www.geocities.com/magazinmr
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2005

RUȘINEA DE A FI ORTODOXO-COMUNIST

(urmare din pag. 1)

conducătorilor de Crăciun, nici alegerea unui ortodoxo-(neo)comunist "cinsit și sărac" ca Președinte al tuturor corupților, nici re alegerea Partidului Comunist în Moldova nu-s momente de mândrie. Mai mult decât atât, tranziția spre capitalism e folosită la destrămarea structurilor agriculturii de tip industrial și revenirea la subzistența strămoșească, slăbirea solidarității sociale și naționale, dezindustrializare și dezurbanizare, degradarea sistemului de învățământ și de asistență sanitară, scăderea puterii de cumpărare, a natalității și a speranței de viață. Acest dezastru, mai

mare decât pagubele războaielor mondiale, împiedică România și Moldova să ajungă înainte de 2040 la nivelul celor din urmă țări din UE. Ortodoxo-(neo)comuniștii folosesc tactica pământului părjolit și au subminat cu succes apropierea materială și spirituală a României și Moldovei de Europa. Majoritatea văd duplicitatea, 2/3 din studenți vor să părăsească țara. Se pregătește astfel nolenș, volens, restaurația statului paternalist pravoslavnic ca în Rusia, Belarusia, Ucraina, Bulgaria, Serbia. Se va forma, în locul fostului Lagăr ortodoxo-comunist, o Uniune Europeană Ortodoxă. Sau, începe dialogul cu Roma!

MOBILITATEA PREȚULUI PETROLULUI

(urmare din pag. 1)

echivalentului valoric al barilului de petrol. Chiar și așa, cu o medie anuală de 54-55 USD/baril pentru 2005, se poate spune că avem de-a face cu un nou șoc energetic. Efectele acestuia vizează și marii consumatori energetici (unii, înghețați în... energeticitate lor), și zona domestică. La noi, bruma de petrol autohton nu mai este amonizorul care a funcționat ani în șir la impactul cu criza internațională. Scurtirile carburanților determină o incetinire a

consumurilor, dar, în cazul României, și o erodare a puținelor exporturi competitive - fără să mai luăm în considerare aprecierea monedei naționale RON în raport cu EURO și USD. În schimb, afacerile derulate pe piața petrolului și a derivatelor acestuia ar putea deveni foarte profitabile. Evident, nota finală de plată urmează să fie achitată de populație, valorile fiind semnificativ ridicate de orice măsură derulată în planul însprișii fiscalității.

RĂSUL LUMII

Știți de ce răd acești oameni aflați la marea adunare a armănilor de la Eschibaba? Chiar nu știți? Ei bine, aflați atunci că ei răd de rectorul Universității "Andrei Șaguna" din Constanța. Un ins care a violat o paciență bolnavă mintal. Este vorba, firește, de Aurel Papari. Și când te gândești că așa trăiește în umbra marelui Șaguna...

CU CE-OM FI SUPĂRAT PE DUMNEZEU?

(urmare din pag. 1)

e aproape scăpată din mână, iar anul următor apare altă măsură coercitivă, cum ar fi de exemplu creșterea TVA cu 3%. Colac peste pupază, taman acum când cerșim în U.E. ajutoare pentru sinistrați, guvernul și-a găsit să-i iertăm pe irakieni de datorită de 2 miliarde de Euro, deși Irakul odată cu creșterea prețului la țitei își va plăti datoriile mai repede. Înainte de scumpirea țiteiului, cu "înțelepciune", am vândut Petromul la străini și acum ne pregătim să mai vindem ultimele bănci românești: BCR-ul și CEC-ul.

Astfel ne vindem ultimele supape prin care puteam să atenăm crizele monetare și economice. Dacă mai socotim imixtiunea Bancii Mondiale și a F.M.I. în economie în 2007 ne putem preda gata legați de mâini și de picioare celor mari și tari.

Cu ce l-am fi supărat pe Dumnezeu că ne-a pedepsit așa de greu. Ne-a lăsat fără păduri, fără sonde și în curând, vom rămâne și fără aur și fără pământ.

De ce oare trebuie să vindem pe

nimic tot ce e bun și rentabil? De ce să vindem bancile?! Românii nu pot fi bancheri? De ce am vândut Petromul? De ce să scoatem noi țitei de la noi pentru străini?! De ce am vândut Slatina - cel mai mare consumator de energie electrică, ce putea funcționa vara cu energie electrică scoasă din centralele nucleare din Europa ce nu poate fi stocată și vara e iefină?

De ce am vândut distribuțiile de energie și gaz?! Noi nu știm să încasăm consumul și să ținem prețul în mână? De ce am vândut Romtelecomul?! Am avut datorii la greci? De ce, de ce ne-ai bătut așa rău Doamne?! N-avem conducători?! Sau nu pot face altfel...Atunci, suntem condamnați ca orice țară mică și fără cuvânt în lume.

P.S. Zilele trecute pe O.T.V. un grup de istorici în frunte cu Papacostea explicau unele episoade din istoria țării când un ascultător de la New York le sunca la telefon că sunt geniali, dar că ar fi bine să "faca ciocul mic" dacă vrem s-o ducem mai bine, poate așa ar trebui să fac și cu.

DIAMANTE VOLTERIENE

■ Au existat femei foarte învățate, după cum au existat și luptătoare; dar nu inventatoare.

■ Deplângem femeile nobile din Turcia, Persia și India, dar ele sunt de o sută de ori mai fericite în seraiuri ca fiicele noastre în mânăstiri.

■ Mai rar găsești femei de o frumusețe desăvârșită decât de o bunătate aproximativă.

■ Cel ce s-a așezat în patul altuia a fost numit adulter, ca o cheie falsă încercată la broasca altuia.

■ Există un popor ale cărui legi și obiceiuri să nu se contrazică?

■ Multe popoare, care vreme îndelungată au avut coarne și au rumegat, încep să cugete.

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

"E ceva în neregulă în România"

Călin Popescu Țăriceanu
Prim Ministru

Vicecampionul prostiei

Premiile Darwin salută îmbunătățirea rasei umane prin omagierea acelor care au reușit să moară într-un mod stupid.

Recent, un pitesteian a fost nominalizat la această "distincție" după ce a pierdut un pariu, bătrânul de 42 de ani, al cărui nume nu a fost făcut public din motive lesne de înțeles, și-a pus, din motive numai de el știute un inel în jurul penisului. Bineînțeles el nu a mai fost în stare să îl scoată, însă de rușine, a refuzat să se prezinte la medic. După o agonie care a durat două zile el a decis într-un final să se ducă la spital. Din păcate pentru el, doctorii l-au anunțat că avea deja cangrenă și că singura soluție era amputarea membrului. Panicat bărbatul nu a mai stat pe gânduri și a fugit din spital. "nu avem nici o altă soluție decât să-l operăm a declarat unul dintre doctori. Dacă nu vom reuși să-l găsim acesta va muri în chinuri groaznice din cauza necrozii care se va răspândi în tot corpul a explicat doctorul pitesteian. "Consolarea acestui om este garanția unui premiu Darwin" a concluzionat juriul.

"Bănățeanul", nr. 223/37

Parlamentul dezechilibrat

Parlamentul geme de politicieni. Seaucele lui au simțit posteriorul a zeci de generații, care au trecut pe acolo. Dar totuși, spiritul trebuie să fie treaz, pentru că Valeriu Tabără mai are o idee: "Chiar și SRL-ul să fie reprezentat în Parlament". Mulți au răspuns deja: este. Nu se vede dar se simte...(A. Panduru).

"Ziua", nr. 3425

Cum să te pui cu "Nașul"?

Până să se apuce Ioanișoia în urmă cu peste zece ani, să facă "Procesul Etapei", fotbalul românesc era ca o curvă, despre care toți știam că e curvă, dar o văzusem doar în situații onorabile. Lenjeria perversiei am zărit-o, pentru prima dată, în emisiunea domnului Ovidiu. Lumea se grăbește.

R. Boanchiș "7 plus" nr. 163

Vocabularul de primar general al capitalei și președinte executiv al PD - Adrian Vedeanu - "nu există nici un fel de îngrijorare legat de veniturile..." (se spune legată de... sau în legătură cu...). El mai zice și "viabilizează", "larghetează" etc. Dar dacă omul este superbogată prin deținerea monopolului asupra marmurei în România, ce-i mai trebuie cunoștințe de limba română? Ar trebui să aștepte la Chișinău, la fiecare 31 august, se organizează manifestări publice, ocazionate de sărbătorirea Zilei Limbii Române.

Anca Boagiu s-a despărțit de amantul ei mai tânăr Gabriel Pârveu, pe motiv că acesta n-a vrut să se însoare cu ea. Băiatul e consilier PD la Municipiul București, provenind din PNG (de pe vremea când acest partid era condus de Viorel Lis). Anca și Gabriel s-au cunoscut în cadrul Organizației PD a sectorului 2 și ce coincidență 2 ani au concubinat. Numai că ea și-a pierdut răbdarea, a forțat nota cu mărișul, el nu era pregătit și...

Asta-i viața. Dar Anca Boagiu a găsit rapid un înlocuitor (cui pe cui se scoate, deși aici e pe băgate): pe Alexandru Noaptes, director la CFR Călători (funcție în care a fost instalat de ministrul Transporturilor Gh. Dobre). Numitul Noaptes trebuia să fie arestat în 2002, pentru o evaziune fiscală de vreo 20 de miliarde de lei. El îi mai furase și pe cei de la firma gealan. De altfel, majoritatea noilor directori din ministerul Transporturilor au cazier sau dosar penal.

"România Mare", nr. 791

Țara împăraților goi

Prin urmare, senzația mea este că la vârful PNL se merge pe politica păguboasă de a mai fura o zi de la Dumnezeu și un vot de la românul îmbătat de iluzii. Ziua societății nu e însă prea îndepărtată, dar teamă mi-e să nu fie prea târziu pentru regrete. Să nu uităm că nici PNTCD-ul, în zilele sale de glorie, n-a știut să se reinventeze, cantonându-se într-o aroganță vestedă, tipică omnenilor incapabili să vadă dincolo de orizontul zilei de ieri. Nici excelențele legăturii internaționale, nici existența unui "nucleu tare" al partidului, nici măcar duhul lui Corneliu Coposu n-au putut împiedica inevitabilul.

"România literară", nr. 26

VASILE TODI DE VORBĂ CU ISTORICUL GHEORGHE DUMITRAȘCU

Și suflecuse marea poalele de dorul soarelui când am început să vorbesc cu remarcabilul istoric. Apoi, când geana amurgului a tresărit pentru întâia oară, m-am despărțit de Gheorghe Dumitrașcu. De prietenul meu, Gheorghe Dumitrașcu. De omul, capabil să moară la locul și pe vorba lui.

V. Todi

Gheorghe Dumitrașcu este omul care cultivă cu performanță artistică o proză închinată pământului – de la Nisipari – și performanțelor istoriei noastre. Uneori abordează meditația religioasă iar discursul oratoric și filozofic este alimentat de reflecția referitoare la înființarea și spațiului.

Sunt contrariat totuși că nu s-a putut alinia la esența ideii savantului N. Iorga, care considera că armânilor li s-ar fi convenit în urma războaielor balcanice un statut propriu, iar după Războiul Mondial învedera că marile puteri învingătoare – Anglia și Franța vor consimți la înființarea unui stat armâno-albanez.

Senator Justin Tambozi

– Domnule profesor Gheorghe Dumitrașcu vă invit cu pas târânat prin alfabetul vremii.

– Cu plăcere.

– De unde numele Dumitrașcu?

– E un nume interesant. Pe bunicul meu îl chema Anghel Petcu Ilie Dumitrașcu. Așadar, înainte de Dumitrașcu, avea încă trei nume. Pe nenunțate dintre documentele pe care le am e trecut Anghel Petcu Ilie și de-abia pe urmă Dumitrașcu. Ne-am numit mai târziu Dumitrașcu, după 1924 când ai mei au venit din Țutuliești de Argeș.

– Domnule profesor Gheorghe Dumitrașcu, ce e viața politică românească privită prin prisma omului politic remarcabil?

– Viața politică românească e un fel de moarte politică românească. E moartea unui sistem democratic – așa zis democratic – care și-a permis să facă exact ce a făcut comunismul, adică să evite valorile reale. Așadar, din acest punct de vedere, perioada de după '90 este o perioadă de degradare continuă a clasei politice românești. Zic clasă, deși așa putea să spun foarte bine politicieni.

– Ce fel de om sunteți dumneavoastră privit din interior?

– Un om care nu iubește puterea executivă. În 1992 Vasile Văcaru, reprezentantul nostru în senat la grupul parlamentar, umbla cu o listă, să scriem fiecare din grupul parlamentar P.D.S.R., ce anume am dori în executiv. I-am spus că nu mă interesează în fond nici o funcție. Și mi-a zis: „Băi Dumi' tu ești singurul de la noi care nu a cerut nimic!” Toți se voiau ambasadori, miniștri, se voiau cutare, cutare.

– Am înțeles că nu iubiți puterea executivă dar totuși, ce putere iubiți?

– Puterea de expresie.

– Parlamentul?

– Exact.

„România se îndreaptă spre un eșec formidabil”

– Se învârtă România în cerc?

– România nu se învârtă nici măcar în cerc. Dacă s-ar învârti în cerc, înseamnă că s-ar bucura și de acele fragmente de cerc, acele segmente care au însemnat ceva, oarecum pozitiv în istoria noastră din '90 încoace. România se îndreaptă, după părerea mea, spre un eșec formidabil.

– Putem atenua eșecul?

– Scriam odată, un articol numit „Dacă eu aș fi Europa”. Și spuneam acolo cam așa: „Dacă eu aș fi Europa, n-aș primi România. Și asta nu pentru afaceri... Acelea sunt lucruri care mă depășesc pe mine, ci pentru gradul de civilizație, de comportament uman”. Și totuși, numai un imperativ serios al Europei, o conduită pe care să ne-o impună în ultima instanță, numai aceasta ne poate salva.

– Biciul?

– Exact. Nu biciul

otoman, nu nagaica rusească, ci biciul civilizator al apusului.

– Ne vor primi?

– Ne vor primi pentru că și ei au nevoie de noi în ciuda faptului că stau cu coada

“Constanța în trei prieteni”

pe sus ca să mă exprim într-un limbaj țărănesc.

– Așa este domnule profesor, ne vor primi în Uniunea Europeană, dar nu ne vor consemna definitiv la limes-ul ei?

– Fără îndoială. Cum am fost și la romani și la sovietici în ultima instanță. Deci fără îndoială că vom fi la margine, dar mă gândesc eu așa în naivitatea mea, că s-ar putea să se comporte cu noi cum s-a comportat imperiul sovietic cu Germania Democrată, adică să ne prezinte față de o țară care nu face parte din U.E., ca pe un fel de vitrină.

– Nu vă amăgiți?

– Sigur că mă iluzionez; nu vor face lucrul acesta pentru că ceilalți nu mai constituie un concurent, ci niște barbari de la marginea imperiului cu limba scoasă, care vor să intre și ei.

„Armânii nu sunt oameni în stare să dea tunuri”

– Domnule profesor, la doi pași de noi, respiră marea cu nepăsare. De ce este nepăsător statul român cu armânii?

– Statul român e un stat inconștient. Inconștient la nivel de conducători. Greșelile lui sunt – atenție! – interbelice. Și cea mai mare greșeală pe care a făcut-o a fost față de aromâni!

– Haideți să nu mai vorbim despre greșeli interbelice pe care armânii – copiii cei mai curați și mai naivi ai Europei, le-au plătit cu vârf și îndesat. Cei de acum domnule profesor, cei cocotați azi în vârful trebii, ce fac ei pentru armâni?

– Cei de acum nu fac decât propagandă proastă. Inclusiv congresele. Guvernele României de la 1990, nu au avut în preocupările lor – vă spun ca unul care a fost acolo – n-au avut nimic concret în legătură cu armânii.

– Domnule profesor, astăzi, armânii, prin voința majorității covârșitoare, reprezintă o comunitate de necontestat. Unită și sinceră!

– Armânii pot reprezenta o forță politică serioasă în România, prin următoarele trei componente:

– Prin care?

– Prin faptul că sunt infiltrați în toate categoriile sociale, prin faptul că au o conștiință puternică armânească, exacerbată puțin după 1990 și prin faptul că sunt oameni de acțiune. De la tribuna acelei instituții – ca să mă exprim așa – care era Senatul, în disperare, când mi-am dat seama că nu se poate împiedica, ca ține de simțul

vremurilor și de interesele marilor puteri ca România să-și instrăineze tezaurul ei economic înainte de toate, am făcut o chemare care se găsește în dezbaterile Senatului și care sună astfel: „Armâni de pretutindeni, frați armâni, străinul ne încolțește din toate părțile, se anunță ora marelui jaf național, veniți aici, cu toți banii pe care îi aveți, veniți voi fraților armâni, veniți și luați tot ce se poate. Apelați la noi cei din Parlament să vă facilităm să intrați voi în posesia a tot ceea ce se poate, din România economică ș.a.m.d.

– Și au venit?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că armânii nu sunt oamenii marilor lovituri. Armânii nu sunt oamenii marilor tunuri. Ei sunt afaceriști, dar nu sunt oameni în stare să dea tunuri, ori fără a se da tunuri – formula pe care am învățat-o și eu mai târziu, nu se putea pune mâna pe averile țării. Armânii dragă domnule Todi, nu sunt aventurieri, armânii, au o componentă cinstită a afacerilor. Din acest punct de vedere, fără să greșesc foarte mult, eu îi asemăn cu evreii.

Locul întâlnirii văzut după primi pași ai plecării

Titii și plutonul de execuție

Cele mai importante acțiuni de penetrare din Austria s-au desfășurat în cadrul operațiunii numită „Lupta invizibilă pe Dunărea Albastră”, care era folosită pentru pătrunderea agenților, pe cale ilegală, pe vasele care făceau acest traseu, în România. Cu referire mai ales la perioada 1950-1960, sunt numite, alături de alte centre riverane din Germania Occidentală, în care se operau recrutări și de unde erau lansate acțiuni de penetrare, orașele Viena și Linz.

În legătură cu asemenea acțiuni este citat un caz declanșat „în gura portului Viena”. Într-o „dughe-nelă” la care marinarii străini își făceau cumpărăturile la prețuri mai scăzute decât în alte părți (după descriere, bănuim că era vorba de „Mexico-Platz”), se afla și aceea ținută de un anume domn Klein, vorbitor de limba română, ajutat „în afacerile” sale de un alt român, Titii Constantinescu, acționând, de fapt, în „slujba spionajului american”. Aceste „afaceri” nu constau numai în vânzarea, la prețuri atractive, a unor mărfuri, care, desigur, nu prea se găseau în țară, ci și în mici „comisoane” pe care marinarii români le intermediuau contra unui anume câștig în momentul în care marinarii români erau implicați în asemenea afaceri până la limita la care el ar fi putut face obiectul atenției serviciului de contrainformații din țară, el era obligat de „prieteni” din Viena la o operație care sigur l-ar fi adus în fața tribunalului: își „împrumuta” documentele de identitate pentru un timp în care erau confecționate copii după ele. Aceste documente falsificate erau folosite de agenții spioniei care urmau să pătrundă în România.

Ați sperat că Stalin vă va „lăsa pe tron” pentru eroica Dvs. Trădare, care era o continuare a trădărilor comise de „scumpul Dvs. Tată”, Carol al II-lea, care dăduse Basarabia, Bucovina și nordul Herței cadou rușilor, în iunie 1940, fiindcă el avea nevoie de „pace” ca să se poată „dedica” marilor pașuni pentru Lupeasca... iar Dvs. ați întărit trădarea lui prin, „armistițiul din septembrie 1944”, pe care l-au legalizat, la Paris, comunistii NKVD-ști. Niște criminali ca Pătrașcu, Groza, Dej și alții, oportunistii pe care Dvs. i-ați trimis la Paris să reprezinte bietul popor român.

Constantin IANCELESCU

La Buftea, pentru negocierea păcii cu Puterile centrale, e trimis Averescu. Aici Czernin și-a exprimat dorința de a avea o întrevvedere cu Ferdinand. În cele 20 de minute ale penibilei întâlniri care a avut loc în gara Răcăciuni, Czernin a „declarat că nu cere pacea, că vine trimis de Suveranul său care cu toată trădarea României vrea să-i dea dovezi de toleranță și de mărinimie...” (I. Gh. Duca). Czernin a mai sugerat și formarea unui nou guvern cu Al. Marghiloman în frunte care să incheie pacea.

În toată această situație extrem de critică pentru România, printul moștenitor Carol nu are decât preocupări sentimentale. Principele Carol a dezertat pur și simplu de la Tg. Neamț, unde comanda o

unitate de vânători de munte, ca să treacă Nistrul sub protecția ofițerilor austrieci și să se cunune la

Odesa cu Zizi Lambrino. A trădat jurământul militar dar și statutele Casei Regale care nu acceptau căsătoriile morganatice. A trimis o scrisoare regalilor părinți, în care arăta că va pleca să lupte pe frontul de Vest, pentru că nu mai poate răbda „starea de apăsare și umilită în care țara se zbate în Moldova de pe urma păcii rușinoase de la București”. Scandalul a fost imens și primul ministru nou instalat, Al. Marghiloman, s-a pronunțat pentru îndepărtarea definitivă a lui Carol de la tron, pentru că s-a dovedit nedemn de Coroana României și Averescu a susținut îndepărtarea de la succesiune a lui Carol, ștergerea lui din rândurile familiei regale și proclamarea Principelui Nicolae ca moștenitor. Regina Măria, Știrbei și Brătianu se opun îndepărtării de la tron a primului născut, cu toată fața „odioasă și de neiertat” pe care a săvârșit-o. Va fi convins și Al. Marghiloman să-și schimbe hotărârea și Carol va fi readus în țară, trimis la arest la mănăstirea Secu-Horaș și determinat să accepte anularea căsătoriei. Criza dinastică a fost deocamdată evitată, dar ea va izbucni violent câțiva ani mai târziu. Carol s-a îndrăgostit atunci de Elena Lupescu.

Mircea BĂLAN

Felicitare pentru Regele Mihai, din 23 August ... 1986

În aproape două decenii în urmă, într-o publicație a emigranților români din New York, Libertatea, apărea o scrisoare acuzatoare adresată Regelui Mihai.

Ați sperat că Stalin vă va „lăsa pe tron” pentru eroica Dvs. Trădare, care era o continuare a trădărilor comise de „scumpul Dvs. Tată”, Carol al II-lea, care dăduse Basarabia, Bucovina și nordul Herței cadou rușilor, în iunie 1940, fiindcă el avea nevoie de „pace” ca să se poată „dedica” marilor pașuni pentru Lupeasca... iar Dvs. ați întărit trădarea lui prin, „armistițiul din septembrie 1944”, pe care l-au legalizat, la Paris, comunistii NKVD-ști. Niște criminali ca Pătrașcu, Groza, Dej și alții, oportunistii pe care Dvs. i-ați trimis la Paris să reprezinte bietul popor român.

A.T.

Spre deosebire de alte țări

Nașcut în Canada, dar crescut în Israel, Victor Ostrovsky devine, la vârsta de 18 ani, cel mai tânăr ofițer al armatei israeliene. Din 1984 până în 1986 este ofițer al Mossad, perioadă pe care o va înfățișa în cartea sa, „By Way of Deception: The Making and Unmaking of a Mossad Officer” („Prin înșelăciune: fabricarea și demolarea unui ofițer al Mossad”), din care publicăm câteva extrase.

Pentru mine, a revela evenimentele la care am participat în perioada cât am avut privilegiul să lucrez pentru Mossad nu a fost un lucru tocmai ușor.

Trăind într-un mediu cu un pronunțat caracter sionist, mi-a fost inoculată ideea că statul Israel era incapabil de o cât de mică acțiune nefastă. Că noi eram David, într-o luptă continuă cu un Goliat monstruos și an de an tot mai puternic. Că nimeni nu ne vădă apăra

dacă vom fi amenințați, trebuind să contăm doar pe noi înșine, sentiment coroborat de supraviețuirea Holocaustului aflați printre noi. Noi, noua generație de israeliți - națiunea resuscitată pe propriul pământ, după peste două milenii de exil -, eram depozitarii destinului unei întregi națiuni. Comandanților de armată li se spunea „eroi”, nu „generali”. Conducătorii erau asemenea unor mari timonieri la cârma unei nave gigant.

Când am aflat că am fost selecționat pentru Mossad, parcă puteam: să fac parte din acest corp de elită era pentru mine o mare onoare, un privilegiu special. Din nefericire, aveam să descopăr, la această așa-zisă „echipă”, perversitatea idealurilor și un pragmatism autist, dublat de rapacitate, depravare și lipsa respectului pentru viața umană. Am scris această carte din dorința de a face cunoscut ceea ce am văzut. Din dragoste pentru Israel,

țara mea - o țară liberă și dreaptă -, mi-am riscat viața, având curajul să-i sfidez pe aceia care și-au arogat dreptul de a face din visul sionist un coșmar.

Mossad, în calitatea sa de serviciu de informații investit cu responsabilitatea de a scrie scenariul pe care vor trebui să-l respecte conducătorii destinelor țării, a trădat încrederea acordată. Complotând în interes propriu, servind obiective egoiste și lipsite de perspectivă, el a plasat națiunea pe traiectoria războiului total.

Una din temele principale ale lucrării constă în convingerea mea intimă că Mossad a scăpat oricărui control și că primul-ministru însuși, aflat doar în aparență la cârmă, nu dispune de o autoritate reală în ceea ce privește deciziile pe care este chemat să le ia. Știu că este greu de crezut, dar Mossad nu are mai mult de 30-35 de ofițeri specializați în operațiuni, așa-numiții „katsas”, dispersați în întreaga lume. Principala explicație privind acest efectiv extraordinar de mic ar fi că, spre deosebire de alte țări, Israelul dispune, în întreaga lume, de o rețea loială și foarte dezvoltată în cadrul comunității evreiești din diasporă. Acest lucru a fost posibil grație unui sistem unic în felul său, acela al «sanajim»-ilor, voluntari evrei (din diasporă) ce completează efectivul regulat (al Mossad).

Primele șase săptămâni ca ofițer al Mossad s-au scurs fără evenimente semnificative. Lucram într-un birou din centrul orașului, iar munca mea era aceea a unui funcționar oarecare. Asta până într-o zi geroasă de februarie a anului 1984, când am fost imbarcat într-un microbuz, împreună cu alți 14 agenți. Era exact efectivul unei promoții de „cadeți” ai Mossad...

ALBĂ CA FUNINGINEA ȘI CEI 7 CRITICI

(continuare din nr. trecut)

„Căprioara i-a zis:
– Albă-ca-Funinginea,
să nu cumva să mergi la
căsuța din pădure, pentru
că mama ta ți-a interzis

să...
– Ce-i aia „interzis”? Are 5 ani și nu știe
ce înseamnă interzis. Ar trebui să fie primul
cuvânt pe care să-l învețe.
– Adică nu e voce.
– De ce?
... mergi acolo.
Dar fetița nu ascultă pe căprioară și merge
la căsuța din pădure.
– Vezi! Până și ea știe că animalele nu
vorbesc! mă întrecere Anuța iar.
Ajungând la căsuța din pădure, care avea
formă de ciupercă...
– Da' cum încăpeau oamenii în casa aia
dacă era o ciupercă?
– Era în formă de ciupercă!
– Nu e totuna?
– Nu!
Albă-ca-Funinginea a deschis ușa
incetșor, și a intrat în căsuță...
– Încăpea?
– Ți-am zis că da!
– Ba nu, ai zis că era în formă de
ciupercă!
... și intrând ea în căsuță vede un dezastru
de nedescris...
– Ce-i aia „nedescris”?
– Nedescris.

– Adică nu poate fi scris pe hârtie?
– Nu, adică nu poate fi descris!
– Ce-i aia, descris?
– Adică nu poate fi povestit
– Da' dezastrul poate fi în mai multe
feluri?
– Da, imi pierd cu răbdarea, poate să fie
frumos, negru, înalt, de unde vrei să știu?!
– Da' dezastrul poate să fie frumos?
– Ce contează?!
Intrând, Albă-ca-Funinginea aude o voce
subțire...
– Da' nu e tare, e subțire așa ca un fir?
– Lasă-mă să zic!!
– Te las să zici.
... și vocea subțire îi spune:
– A cui era vocea?
– Ajung acolo imediat

(va urma) Maria PARIS

HARISM

*Dacă ai avea putere
Ca să poți lupta cu tine
Te-ai purifica-n tăcere
Știind rostul nașterii de
sine*

Hariton GURCU

CIRCUMCIZIA, REDUCE RISCUL INFECTĂRII CU HIV

Circumcizia
reduce la jumătate
riscul infectării cu
HIV, relevă un
studiu realizat pe un eșantion de
745 de bărbați din Kenya,
publicat de The Journal of Infectious
Diseases.

„Acest nou studiu ne ajută să
înțelegem de ce virusul HIV s-a
extins în regiuni din Africa în
care practica circumciziei este în
declin” au declarat cercetătorii
care au realizat studiul, primul
care evaluează riscul infectării la
persoanele cu parteneri multipli.
„Prepuțul are o mare cantitate de

celule care constituie o țintă
ușoară pentru HIV ce în acest
mod reușește să se instaleze în
organism. În absența prepuțului,
riscul de infectare se reduce”, a
explicat Pedro Cahn, unul dintre
autori. Un alt argument în
sprijinul acestei teorii este, în
opinia unui alt cercetător,
Guillermo Maligne, faptul că,
„pielea care acoperă glandul este
sensibilă și pregătită să fie
protejată de prepuț. În absența
acestuia, pielea se hipertrofiază
și produce un fel de crustă care
îngreunează infectarea cu HIV în
urma unui contact sexual”.

Dr. Carmen POPESCU

Ipoteze și ipotenuze

Prosperitatea insulelor din Mediterană în antichitate

Și cunoaște faptul că în antichitate
dezvoltarea marilor imperii și țări, erau
tulburate de invazia popoarelor
migratoare care veneau în căutare de noi
pășuni sau pur și simplu în expediții de
pradă.

Prin poziția lor geografică insulele
erau ferite de aceste migrații, nu se știa
mare lucru despre ele și erau apărate de
ape și de distanță. Faptul că erau insule
le determina să întrețină o flotă
puternică pentru a păstra legătura cu
lumea. Astfel deveneau cu sau fără voce
comercianți, cunoscând și cumulan
cele mai avansate cunoștințe ale
timpului.

Așa s-a dezvoltat în Creta civilizația
minoică ale cărei mituri și legende au
ajuns până în zilele noastre. Asemenea
civilizații s-au dezvoltat în Malta, în
Cipru, în Sardinia cât și în insula
Santorini.

Civilizația foarte avansată din
Santorini a dispărut brusc în urma unei
explozii vulcanice în urma căreia 90%
din insulă s-a scufundat. Foștii locuitori
care au supraviețuit dezastrului, au
contribuit la înflorirea civilizațiilor din
Asia Mică (Gordia) și din Peloponez
(Sparta și Atena).

Potrivit unor ipoteze mai recente,
hiloții care au fost sclavii spartanilor
sute de ani, ar fi putut fi originari din
Santorini. Oricum aceste insule au
beneficiat în general de continuitate în
dezvoltarea civilizațiilor lor. N-au prea
avut năvăliri de pe continent și nici
lupte fratricide ca în Insula Paștelui,
unde de asemenea se cunoaște
dezvoltarea unei civilizații bazată pe
scrierea Rongo-rongo și de la care ne-au
rămăș acei moai (statui uriașe) îndreptați
spre mare, de unde poate își așteptau
compatrioții.

Până și civilizația din Atlantida își
datorează dezvoltarea izolării care a

scutit-o de năvăliri și migrații.

Totuși ca să se poată dezvolta până la
un grad înaintat de cultură oricare
insulă trebuie să aibă în primul rând
condiții favorabile de trai pentru
populație; apă potabilă și pământ fertil.
În al doilea rând, trebuie să aibă o
asemenea suprafață care să suporte o
populație de câteva milioane de oameni.
Insulele din Mediterana: Cipru,
Santorini, Malta, Sardinia etc.
îndeplineau această condiție. (Mai puțin
Sardinia ce era prea aproape de conti-
nent ca și Marea Britanie).

Ștefan TARJOC

P.S. Păcat că Insula Cipru e sfâșiată de
conflictul nestins dintre greci și turci
alimentat din afară de țările mumi.

O inteligență excepțională ucisă de demență

Zotrivit unui cercetător britanic,
cruzimea lui Stalin ar fi fost cauzată de
demență. Dacă dictatorul ar fi fost
consultat și tratat de un psihiatru, milioane
de victime ar fi fost cruțate. Doctorul
George El-Nimr

a explicat că
liderul bolșevic
suferea de
d e m e n ț ă ,
conștința unei
scrii de atacuri
cardiace. „Acea-
sta ar putea ex-
plica paranoia
lui cronică, decli-
nului inteligenței
lui excepționale
și declanșarea
celor mai sadice
tendențe ale per-
sonalității lui”, a afirmat psihiatr-ul în
timpul con-gresului anual al Royal College
of Psychiatrists, desfășurat la Harrogate, în
nordul Angliei. El-Nimr și doi colegi ai lui,
Bassem Habeeb și Emad Sulib, au cercetat
urmările demenței asupra comportamentului
unor lideri politici din secolul XX. În opinia
celor trei medici britanici, cazurile de
demență nedignificate ar putea afecta
destinul națiunilor și mai departe, al întregii
lumi. E.T.

Vinul roșu de Babească ...

Vinurile lui ...

Ca să nu te prindă jalea
Și mâncarea să-ți priască
Bea un „Cabernet” de Valea
Călugărească

Oare nu-ți mai amintești
Vorba din bătrâni lăsată?
Din betic te trezești,
Din prostie niciodată!

Plăcerile toamnei sunt: mustul,
mititeii și mititecele.

Am păstori în viață vinuri rare.
(De aceea îmi și zice Păstorel)
Și de la Grasă până la Ottonel
Le-am prăjit, pe rând pe fiecare.

Epitaf

Aici zace Păstorel
Sullel bun și spirit fin.
Dacă treceți pe la el,
Nu-l treziți, că cere vin.

Peștii subtilii amatori
Care-și respectă al său găț,
E bună apa de izvor,
Dar ca uzaj extern. Atât!

A. O. Teodoreanu

Tableta de umor evreiesc

Ide fixe

Manifestându-și tendințe spre violență, Grimberg a fost internat într-un azil
psihiatric pe timp de cinci ani. La capătul acestei perioade, o comisie a reanalizat
cazul său.

Președintele comisiei l-a întrebat:
– Domnule Grimberg, dacă te eliberăm pe cuvânt de onoare, ce ai de gând să
faci?

– Mă duc să cumpăr câteva zeci de metri de elastic.
– Și după aceea? întreabă președintele.

– Fac o praștie și încep să arunc cu pietre în trecători.
În urma acestui interogatoriu, Grimberg este retrimis pentru îngrijiri psihiatrice,
pe încă o perioadă de cinci ani, înainte de a apare iarăși în fața comisiei de
examinare.

Președintele îl întreabă din nou:
– Dacă te eliberăm, domnule Grimberg, ce ai de gând să faci?

– Să mă distrez!
Membrii comisiei schimbă între ei priviri, în fața acestui răspuns incurajator

– Și în ce fel ai de gând să te distrezi? întreabă președintele.
– Mai întâi și întâi, am să-mi caut o amantă.

Membrii comisiei se privesc iarăși. Lucrurile merg din ce în ce mai bine.
– Și pe urmă? întreabă un alt membru al comisiei.

– Am să mă urc cu ea în pat răspunde Grimberg.
– Bun răspuns, spune președintele comisiei care, adresându-se lui Grimberg, îl
întreabă:

– Și după aceea?
– Am să-i scot chiloții.

– Și, și?
– Am să iau elasticul de la chiloții, am să fac o praștie și am să trag în trecători.

Artă a credinței

În focul patimilor aspre
Ești adevăr sortit în veci
Să fii Lucefăr printre aștre
În sfera frumuseții reci...

În miezul nopților păgâne
Te-nchini la Cina Mântuirii
Cu-Apostolii ce-au să îngâne
Miracolul împătimirii...

O artă a credinței noi
E-n ruga papilor cu Tine,
Căci Judecata de Apoi
E-n Bolta Capelei Sixtine...

Renașterea e o Cultură
Cu Michelangelo-n pictură!

Aurel JICMAN

SOCIAL

Psihiatrul Aurel Papari
viola pacientele cu handicap mintal

În vreme ce în România dorm oameni sub cerul liber, insul ăsta cu făcălie, curvar și prăpădit, după cum reiese din articolul de mai jos, primește din partea guvernelor românești de după 1990 sume imense de bani pentru congrese și simpozioane aiurite.

Ce congrese pot fi acelea, la care, numărul celor aflați la prezidiu îl depășește pe al celor aflați în sală? Păcat de tine, guvern român!

Dacă treceți cumva prin zona Casei de Cultură imposibil să nu vedeți un moșneag cu o barbă haioasă, înconjurat de tineri cărora le fine lecții de moralitate. Bătrânul e deosebit de convingător când susține că în viață trebuie să fii un exemplu de conduită, să respecti percepțiile morale și să nu mănii pe Dumnezeu. Moralistul cu făcălie albă este președintele Fundației Andrei Șaguna, rector al Universității cu același nume, pe deasupra profesor universitar-doctor și poartă numele Aurel Papari.

„L-am șters de praf și vi-l prezentăm“

A de această dată aparențele înșeală pentru că am intrat în posesia unor documente de netăgăduit care dovedesc că Papari nu e nici pe departe așa cum pretinde studenților săi să fie. E vorba de un act oficial, emis de Direcția Sanitară a Județului Constanța și semnat de directoarea dr. Ciobăneț Veronica și consilierul juridic Huțanu Rodica. În acest înscris sunt prezentate faptele abominabile ale doctorului Papari care la vremea aceea au îngrozit un oraș întreg. Între lumea a uitat acele lucruri, dosarul fiind rătăcit pe undeva. Noi l-am găsit, l-am șters de praf și vi-l prezentăm. Nu înainte de a vă așeza stabil pe scaun, ca nu cumva să cădeți pe spate când citiți. E vorba de dezvăluiri șocante despre un personaj ce se crede în mod total eronat, un VIP al orașului. Să le luăm treptat.

După cele arătate aici de domnul Sorin Ștefan, înțelegem mai ușor de ce Comunitatea Armănilor din România, a refuzat să-l primească în rândurile membrilor ei - cu toate rugămintele lui - pe Aurel Papari.
Ce nu înțelege însă insul, este că noi nu vrem moartea păcătosului, ci îndreptarea lui. Din acest motiv, îl vom ferbezui până se va milui vreo minoritate - mai violentă - să-l adopte.

„Șpaga lui Papari“

În primul rând dr. Papari lua șpagă. Bine-bine veți spune, nu e primul medic și nici ultimul care face acest lucru. Ceea ce ni se pare mai grav e că lua șpagă de la bolnavii psihici, practic iresponsabili, el fiind medic psihiatru. A compărut de nenumărate ori la Colegiul de Disciplină al medicilor ca urmare a sesizării unor pacienți, de asemenea s-a scris despre apucăturile lui în presa centrală. A primit mai multe sancțiuni pe linie de colegiu, însă lucrurile s-au oprit aici nefiind dat pe mâna justiției, așa cum merita. Dacă vreți și un nume de la care a luat șpagă vi-l dăm: Constantinescu Elena din comuna 23 August, mama unui bolnav mintal.

„Farmacistă violată“

Șă trecem peste mita pe care o cerea cu nerușinare celor nepăstuiți de soartă și să menționăm că în tinerețe eroul nostru era tare nărăvaș, hormonii colcăind într-una în el. Astfel în septembrie 1980 o Comisie a Direcției Sanitare a stabilit că Aurel Papari a violat o farmacistă la Spitalul Băneasa unde era angajat. Deși comisia a stabilit că reclamația femeii e reală, a luat o hotărâre cel puțin curioasă. Mai precis a făcut recomandarea privind normele de comportare viitoare care să nu frizeze deontologia medicală cu angajament din partea persoanelor implicate de a nu mai repeta asemenea fapte. Cu alte cuvinte, violatorului i se recomandă să nu mai violeze angajatele spitalului și probabil acestora le sugera să nu mai opună rezistență, că doar nu le face o altă gaură.

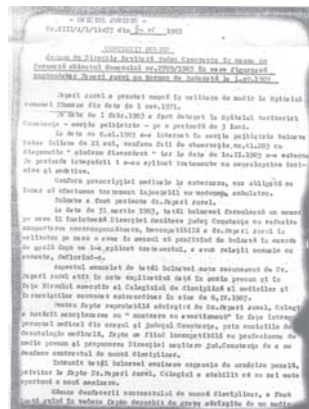
„Doctorașul de la psihiatrie“

Am ajuns și la punctul culminant al activității medico-sexuale a doctorului care dovedește că psihiatrii sunt de cele mai multe ori mai nebuni decât proprii pacienți. În februarie 1983 doctorașul era detașat la spitalul Constanța, secția Psihiatrică. Tot în acea perioadă s-a internat bolnava Zotea Iuliana de 21 de ani cu diagnostic foarte grav-schizofrenie (fata nu știa nimic de ce se întâmplă în jur pentru că Dumnezeu îi luase mințile). Ce credeți că a făcut armăsarul nostru? Pe data de 31 martie 1983, Papari în camera de gardă îmbrăcat în pijama, i-a aplicat tratamentul prescris, făcându-i o injecție cu seringă, apoi a înțepat-o cu un ac mai mare ce îl avea la purtător, deflorând pacienta. Din nou s-a întrunit Colegiul de Disciplină convocat extraordinar care a luat măsura desfacerii contractului muncă a individului. Papari a fost dat afară ca ultimul gunoi, întrucât în acea perioadă aceste măsuri se luau foarte greu. În mod cu totul inexplicabil, deși armăsarul Aurel și-a recunoscut fapta în fața organelor de urmărire penală, a scăpat în cele din urmă de închisoare.

„Multimiliardarul Papari“

După '90 când apele tulburi au scos la suprafață

m u l t e
dejecții a
apărut și
psihiatrul-
violator cu

un nou look. Cu pletele și barba albă ca să nu-și amintească de el victimele. Despre barbă el spune că e reală, însă studenții lui vorbesc pe la colțurile Universității Șaguna că ar fi confecționată și lipită cu superglue. În anii care au trecut de atunci, Papari a devenit

Sorin ȘTEFAN

„Ce ați căutat la Stalingrad?”

« Actuala granița a expansiunii comuniste nu este decât provizorie. Nu este decât punctul de plecare al unor noi atacuri. Europa însăși este prea mică pentru a fi împărțită în zone. Lumea însăși a devenit prea vulnerabilă pentru a tolera astfel de amputări dureroase »

Constantin Vișoianu

Soldaiiăștia ruși, care trec pe străzile Bucureștiului, cu zâmbetul lor de copil și cu bătăria lor cordială, sunt niște îngeri. De unde iau puterea să nu pună foc peste tot, să nu ucidă, să nu prade, să nu prefacă în scrum orașul ăsta în care locuiesc mamele, nevestele, surorile, amantele celor care au asasinat, incendiat și nimicuit propria lor țară? Numai exterminarea totală a Germaniei ar putea răscumpăra – pe o balanță ideală a justiției – tot, sau măcar o parte din ce s-a întâmplat

Multă tristețe în Rusia — povestește Vișoianu. N-a văzut pe străzi nici un om zămbind. Dar, adaugă tot el, există o tristețe a marilor orașe slave. Moscova e tristă cum era și Varșovia încă în timp de pace.

Războiul în Rusia e într-adevăr total. Foarte puțini bărbați se văd. Femeile îi înlocuiesc pretutindeni. Femei urâte, prost

Eu am făcut un haz la Moscova, ca secretar al Comisiei economice, spunându-le: Domnilor, eu aș vrea să crească populația României până-ntr-acolo încât la Athénée Palace să poată să mănânce toți mămăligă cu fasole!

Petre Țuțea

îmbrăcate, cu intenții naive de cochetărie (ruj pe buze, coafuri stângace și pretențioase). Viață teribil de grea (4—5 oameni locuiesc într-o cameră) și teribil de scumpă (130 de ruble un săpun). Amestec de îngâmfare și complex de inferioritate. Au conștiința mării lor victorii, dar în același timp se tem că sunt neluțați suficient în considerație — ceea ce îi irită.

În seara când delegații români erau convocați la Molotov pentru prima oară, ora fixată fusese 11 seara. Pe urmă, au fost anunțați să se prezinte cu o oră mai devreme: la 10. Exact la 10, când au intrat la Kremlin, s-au pornit o serie de formidabile bubuituri de tun. Au întrebat ce e — și li s-a răspuns: salvele pentru ocuparea Bucureștiului.

Pe urmă s-a deschis ușa și au intrat în biroul lui Molotov. Discuțiile n-au dus la modificarea nici unei virgule în textul de armistițiu dinainte pregătit. Obiecțiile cădeau una după alta, inutil. Din când în când, Molotov îi întreba: ce ați

căutat la Stalingrad?

Mihail Sebastian

DE CE A
CĂZUT COMUNISMUL

Pagini din dosarul de securitate al directorului cotidianului „Timișoara”, Oscar Berger

În nota furnizată de agentul Gabriel Moiceanu la data de 21.03.1967, se arată că de față fiind și numitul [redacted] și discutându-se despre unele întâmplări ce au loc la noi în țară obiectivul a relatat:

La noi în presă nu se anunță nimic despre accidente, continuă să le ascundă, numai în cazul accidentului de la Cluj s-a arătat ceva: dar bineînțeles nu numărul real de victime. Atunci pentru a închide gura lumii a schimbat ministrul C.F.R., cu toate că nu era vinovat, dar să se arată că se iau măsuri.

Agentul „Gabriel Moiceanu” ne informează la data de 04.04.1967 că fiind cu obiectivul pe Muntele Mic și discutându-se despre turism, obiectivul a afirmat: „Statul nostru nu se interesează să pună la dispoziția turiștilor cât mai multe lucruri ca aceștia să se simtă bine. În occident nu se întâmplă așa ceva deoarece acolo hotelurile și cluburile fiind proprietate particulară există mai mare interes din partea proprietarului de a pune cât mai multe lucruri la dispoziția turiștilor ca aceștia să vină cu plăcere”.

Printre alte discuții Berger Oscar a mai spus și un banc care în Ungaria este semiformal — după spusele lui — deoarece acolo poți să spui bancuri fără urmări, nu ca la noi.

„...O fată de țaran pleacă la Budapesta și după un timp scrie părinților că o duce destul de bine și are de toate. Mama a întrebat-o cum a reușit să se aranjeze așa de bine. Fata îi răspunde că a devenit „C”. Mama vine îngrijorată la Budapesta și o întreabă ce înseamnă C. Fata îi răspunde: Curvă! Atunci mama își face cruce și zice: Doamne-ajută am crezut că este „comunistă”.

Tot cu această ocazie a făcut afirmații tendențioase în legătură cu decretele apărute în ultima perioadă în statul nostru.

Referindu-se la anumite manifestațiuni culturale de la noi din țară acesta a adăugat că noi nu suntem în stare să înghetăm o formațiune care să rivalizeze cu o orchestră de jazz care cântă în localurile de noapte din apus. Din analiza întregului material rezultă că Berger Oscar comentează tendențios și uneori chiar dușmănos la adresa conducerii de stat și partid, spune o serie de bancuri cu caracter politic și discută nefavorabil pe marginea

unor hotărâri de stat și partid.

Față de cele de mai sus propunem:

Să se aprobe documentarea către serviciul IV a activității dușmănoase desfășurate de numitul Berger Oscar

Ați văzut de ce s-a prăpădit comunismul? Putea rezista un sistem cu un asemenea aparat de securitate? Și când te gândești că de năturăiiăștia care notau fiecare cuvânt rostit de tânărul student Oscar Berger tremuram toți - mai puțin Oscar - firesc ar fi să ne fie rușine.

V. I.

ARMĂNI CARE ȘI-AU UITAT NEAMUL

Și ei, asemeni altora ce le vor urma în acest colț de pagină, uitându-și datoria față de propriul popor, au pierdut recunoștința neamului. (V.T.)

EVANGHELOS AVEROF TOȘIȚA

"Care fudze de-a lui mumă
Și di părinteasca-l'i numă.
Fugă-l'i doara Domnului
Și dulțamea somnului!"
(strofa ultimă din imnul aromânilor)

Doi Miniștri de externe (Armâni), EVANGHELOS AVEROF TOȘIȚA al Greciei și Costa (Kitsa) Popovici, al Jugoslaviei (originar din Bitolia), într-o discuție politico-diplomatică pentru consolidarea legăturilor dintre cele două state vecine.

EVANGHELOS AVEROF TOȘIȚA (n. Tricala/Thessalia, 1910 – d. Athena, 1990), descendent al marilor Evergheți și Donatori Naționali, AVEROF și TOȘIȚA. A fost avocat, om politic și Diplomat, Ministru de Externe, pe o perioadă de peste 20 de ani. Deasemeni a fost Șeful Partidului Național Radical. A început cariera ca deputat de Iannina (Epir). Activitățile sale sunt nemărginite atât ca om politic și deputat, cât și ca mare donator și Everghet. A înstruit diferite fundații și Asociații de folos obștească.

Ianni A. PAPATHANASIU
Grecia

ÎN ATENȚIA GUVERNULUI ROMÂNIEI IMPORTANȚA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ARMĂNESC ÎN SCOLI

"De mii de ani o limbă
NU pierce ca o apă,
Când astăzi lumea toată
Rădăcina și-o dezgroapă!"

Kira Iorgoveanu-Mantsu

Ca să poți să vorbești de limba armânească trebuie să fii Armân și să simți armânește.

Ca să poți să simți armânește trebuie să-ți cunoști rădăcinile și să-ți crești copiii în spiritul armănesc.

Și când vei simți armânește atunci îți va plăcea foarte mult dulcele cuvinte învățate de la bunii și străbunii tăi.

Limba este pentru fiecare dintre noi ca o iconă la care trebuie să ținem mereu candela aprinsă și să veghem ca flacăra ei să nu se stingă niciodată.

Pentru acest lucru în ziua de azi nu este îndeajuns să vorbești doar în casă cu familia, ci trebuie să o poți învăța și în școală. Cuvintele armânești vechi, curate se pierd odată cu bătrânii care o cunoșteau mai bine. Copiii noștri nu le rămân decât să cunoască această frumoasă limbă armânească decât din poezii, cântece și basmele pe care le învăță din cărți.

Nu mai cei ce o cunosc și o simt îi vor învăța și pe ceilalți cum să se lupte pentru ca această frumoasă limbă armânească să fie recunoscută.

Aceasta este datoria tuturor celor care au sânge și rădăcini de Armân.
Și atunci fiecare dintre noi va simți, așa cum spunea poetul Vasile Todî, "cât de grea este cinstea de a fi Arman!"

Mioara Gospodin

EMANUIL GOJDU - «PRIMUL FULGER PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI»

Moscopol, cel mai mare și mai bogat oraș al Imperiului otoman, de fapt din sud-estul Europei, avea o populație de 80.000 de aromâni/macedo-români. Aici s-a săvârșit, în anul 1769 și 1788, cel mai mare genocid al secolului al XVIII-lea, orașul a fost ras de pe suprafața pământului. Aromânii/macedo-românii care au reușit să se salveze și-au găsit alte patrii, în Țările Române, Imperiul Habsburgic, Galiția, Polonia și chiar în țări mai îndepărtate, între refugiați se afla și familia Gojdu care ajunse în Polonia. Mulți

naționalități țării unde s-au Grabovsky, Adamovsky, - baronul Horvath, Eötvös, Raecovici, Polyevici, Popovici, gimel - Mucru, Guda, Șina, în Ungaria s-au așezat în mai comunități numeroase la Szentendre, Miskolc, macedo-românii se ocupau mai bancheri reușind să adune averi mare prestigiu printre ceilalți industriale din Europa le aparțineau și aproape întregul comerț cu mătase din Orient și Europa erau în mâna lor. Tranzacțiile financiare în timpul împăratului Iosif al II-lea al Austriei erau de asemenea dominate de aromâni. Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, după ce Polonia a fost împărțită între Austria, Prusia și Rusia, familia Gojdu s-a stabilit la Miskolc, iar de aici, o ramură a trecut dincolo de Dunăre, iar alfa s-a așezat în părțile Bihorului. Din această ramură bihoreana face parte Emanuil Gojdu.

Emanuil Gojdu s-a născut la 9 februarie 1802 la Oradea.

Emanuil Gojdu, unul dintre cei mai bogați români din toate timpurile, s-a afirmat prin activitatea profesională, publicistică, politică, prin neobostă strădanie pentru emanciparea națiunii române și a limbii sale, (dar mai ales prin cea de mecenat a culturii românești, prin susținerea morală și materială a miilor de tineri l români domici de învățătură.

Prof. Ionel CIONCHIN
Timișoara

Cântec

COLȚUL
POEZIILOR
ARMĂNE

Ah, tîni vreau

Tîni-ni tricuși pitu bana mea Ca unu luțefiriu pi teru. Ș-sulfiltu-ni easti ca ni livadi Cîndu lilicili-i cheru.	Singuru tu bana-amintatî ti doi Has oarfănu puu călătoru Ți caftu luna ditu steaua chiruti Alagu niadg'hisitu pi-a tău toru .
*	*
R: Că-ni ti chiruiu ti daima Nu potu ca s-pistipesecu Că zborlu-a tău nu a-lu avdu Nu potu s-achicăsescu.	Ah, tîni vreau, zboru măg 'hipsitu Izvuru di lăcrăni di doru Ți-adari cu mini-i di niangăldăsisu Ni vrei s-băncedu, ni vrei moru.

Nini STERE-CONSTANTIN

Enciclopedia aromână

ABA. NISTU. Martir creștin din localitatea Oșani, regiunea Meglenia, din Grecia. Erou al luptei pentru drepturile etno-culturale și religioase ale macedo-vlahilor stipulate de altfel în Iredaeva (Decretul) sultanului Abdul Hamid al II-lea, din 1904. Negustorul Iristu ABA a fost ucis de anarhii greci în toamna anului 1906, împreună cu: Ioan Runtea, Sima Bursi, Dumitru Gheorghie, Gh. Cioncea ș.a. pentru că și-ar susținut drepturile strămoșești, în împrejurări similare cu ale multor luptători aromâni căzuți pradă discordiilor propagate de unii ierarhi greci, uneltitori contra drepturilor firești ale meglenilor și românilor.

Bibliografie: Vasile Diamandi-Amniceanul, Românii din Peninsula Balcanică, Editura Institutului de Arte Grafice Tiparul Universitar, București, 1938.

ABAGERI, Leon.

Preot. Membru al Societății Academice Junimea, paroh Rădăuți etc. S-a născut pe data de 1 ianuarie 1873, în comuna Stoiești, județul Suceava, dintr-un tată de origine aromână și o mamă română. Profesorul Anghel Popa aduce lămuriri privitoare la doi frați Abageri, originari din părțile Ioaninei, Greciei, care se așază, încă pe la începutul secolului al XVIII-lea, în Bucovina, numele Abageri Derivând din profesiunea pe care o presta, confecționarea de postav (aba) țesut din lână albă. Unul din frați își întemeiază o situație și o familie la Cernăuți iar celălalt, la Câmpulung Moldovenesc. Rezultă că Leon Abageri își trăgea obârșia aromână pe linie paternă din bunicul său stabilit la Cernăuți. Leon Abageri face școala primară și liceul la Suceava, iar studiile superioare teologice la Cernăuți. Devine membru al Societății Academice (studentești) Junimea. Este desemnat ca membru al delegației studenților români din orașul Cernăuți la al XV-lea Congres al studenților români desfășurat la Constanța în 1894. La întoarcere, actul de solidarizare al celor 37 studenți români bucovineni cu studenții din România va fi sancționat cu dojana (mustrare), de ?? Universității Imperiale din Cernăuți. După terminarea studiilor, Abageri se căsătorește cu Aspasia, fiica preotului Ioan Grigoriu din Pătrăuți, județul Rădăuți. Va sluji ca preot la Rădăuți și, probabil, la Suceava. Ca ațăți români stabiliți în Bucovina, și Leon Abageri se va situa cu fermitate pe pozițiile apărării limbii, credinței și culturii românești, amenințate cu germanizarea sau slavizarea. Va fi unul din preemegătorii în cuget și simțiri al unirii din 1918, a Bucovinei cu Țara, în acel an al Marii Reintegriri.

Bibliografie: Anghel Popa, articolul Alți Arborosei, în Cateidoscop Aromân, voi. III, Editura Fundației Culturale Aromâne Dimândarea Părintească, București, 1999, p. 413-414.

Dr. ce. Justin TAMBOZI

COLECTIVIZAREA CÂNTECULUI

Într-un spațiu geografic cu o istorie atât de frământată cum este cel al Balcanilor, nu e de mirare că noi, Aromânii am străbătut veacurile având ararorii parte de liniste și pace. Poate doar vocația de luptători, remarcată de mulți dintre cercetătorii preocupați de evoluția noastră ca neam, ne-a salvat de la dispariție. Ba chiar unii au considerat că este un adevărat miracol că am reușit să supraviețuim, în ciuda tuturor vicisitudinilor unei istorii potrivnice.

Din păcate, nici ultimii aproape 100 de ani nu fac excepție, am zice chiar dimpotrivă, fiindcă într-un timp scurt la scara istoriei s-au succedat evenimente care ne-au marcat serios existența. Necazuri de toate felurile i-au determinat pe bunicii și părinții noștri să-și părăsească locurile natale și să ia calea exilului, mai puțin către Occident, cei mai mulți către România.

Cum se întâmplă întotdeauna în astfel de situații, n-a fost deloc ușoară adaptarea la alte condiții de climă (fiind dintotdeauna oameni ai munților), de meserie, chiar de limbă, cu toată apropierea dintre cele două graiuri, fără a uita faptul că au avut neșansa ca, într-o viață de om, să o ia de câteva ori de la capăt. Mai întâi așezarea în Cadrilater, urmată după numai 10 ani de schimbul de populație cu Bulgaria la 1940, plus exodul spre centrele urbane din România care a început după colectivizarea forțată din anii '50. La toate acestea s-a adăugat și faptul că schimbul de populație din 1940 s-a produs în plin război (al doilea mondial) și că acestuia i-a urmat o nefericită paranteză istorică de 45 de ani de comunism care a cuprins Europa de Est, perioadă nefastă, plătută cu viața a multor nevinovați. Terorarea, legărele de muncă forțată, execuțiile au lăsat urme adânci în existența tuturor, deci și în cea a aromânilor cărora comunistii le-au acordat întotdeauna o «atenție» specială, probabil și din cauza spiritului de libertate de care au fost întotdeauna animați.

Cum bine se știe, în toată această perioadă legăturile cu lumea au fost întrerupte, iar bătrânii noștri nu și-au mai putut revedeza niciodată rудele și locurile natale. Le-am înșirat cele de mai sus, fiindcă am marcat pentru multă vreme pe aromân din viața cărora a dispărut bucuria. Necazurile au alungat cântecul care s-a auzit din ce în ce mai puțin, au făcut să dispară definitiv hora din viața satului. Faptul a avut urmări grave pe care le resimțim și le vom resimți încă multă vreme fiindcă hora/corlu pentru noi era o adevărată instituție de cultură populară, un adevărat spectacol în care se regăseau într-o superbă alcătuire, ce venea din timpuri vechi, dansul, cântecul și portul național. După colectivizarea forțată din anii '50 - '60, a început exodul spre oraș și în doar 10 ani foarte puține state din nordul Dobrogei au rămas întregi.

Gică GODI
S.U.A.